

som hr. Lars-Emil Johansen stillede, så jeg vil egentlig bare bede om en bekræftelse af – det er så lidt den anden vej rundt – at uanset, hvad der står i selvstyreaftalen, kan et hvilken som helst flertal i Folketinget også i fremtiden præcis bestemme, hvor stort bloktilskuddet skal være.

Kl. 11:45

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 11:45

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det kan jeg bekræfte.

Kl. 11:45

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er ikke flere korte bemærkninger til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er den radikale ordfører, og det er fru Lone Dybkjær.

Kl. 11:45

(Ordfører)

Lone Dybkjær (RV):

Mit partis ordfører på området, hr. Niels Helveg Petersen, kan ikke være til stede i dag, så derfor står jeg her og skal komme med nogle bemærkninger på partiets vegne.

Jeg vil for så vidt godt takke hr. Søren Espersen. Jeg kan se, at hr. Søren Espersen med det samme lytter, for det er ikke så tit, De Radikale gør det. Jeg synes i og for sig, det er vigtigt, at vi fastholder den her sag på også den danske politiske dagsorden, fordi vi jo et eller andet sted i det mindste har et medansvar.

Jeg kunne måske så godt ønske mig, at hr. Søren Espersen havde samme omsorg for nogle af de danske forhold, som han har for de grønlandske, men jeg respekterer, at det er de grønlandske forhold, vi diskuterer i dag, og derfor vil jeg ikke kaste mig ind i en generel diskussion med Dansk Folkeparti om danske forhold.

Jeg har fået lov til at låne tallene af hr. Søren Espersen, og det er jo skræmmende tal, som hr. Søren Espersen læser op. Det, vi diskuterer i dag, er sådan set kun en lille del af de skræmmende tal, nemlig de 17 pct. af alle børn, der hver dag går sultne i seng i Grønland. Det er jo skræmmende nok, men hvis vi kigger på nogle af de andre tal, hr. Søren Espersen læste op, vil vi se, at de jo også er enormt skræmmende:

25 pct. af alle børn i Grønland er omsorgssvigtede; 56 pct. af alle graviditeter i Grønland ender i en provokeret abort; 11 ud af 100 drenge i Grønland bliver seksuelt misbrugt, inden de er fyldt 15 år, og det er et endnu højere tal, når det drejer sig om pigerne.

Det viser, at det her jo er et ret stort problemkompleks, som vi står over for, og hvor det med de sultne børn altså i virkeligheden er en del af noget, der er meget større.

17 pct. af alle børn i Grønland går sultne i seng, og vi må jo erkende, at vi også i Canada, Storbritannien og USA finder tilsvarende tal, men vi finder dem jo ikke i de øvrige nordiske lande, og det er jo det, det handler om. Det gør det ikke bedre, at vi finder dem i andre lande, men det er bare for trods alt at lave en sammenligning, sådan at vi ser det i et lidt større perspektiv.

Det Radikale Venstre står bag forslaget til vedtagelse, men hvis jeg skulle kigge sådan lidt køligt på det, kunne jeg måske godt have ønsket mig et forslag til vedtagelse, der var en anelse mere konkret. Med det mener jeg, at man måske skulle have en handlingsplan og nogle tidsperspektiver inde i billedet, sådan at man sagde, hvad vi nu gør. Derfor vil jeg opfordre regeringen til at prøve at se, om ikke man i samarbejde med Grønland kan få udarbejdet en handlingsplan med nogle tidsrammer, sådan at tingene blev en anelse mere konkrete, end man har indtryk af, at de måske er i denne dialog. Det kunne jo så også betyde, at vi ikke hele tiden stod her og diskuterede det – men det er nu en detalje i den her sammenhæng.

Efter jeg havde fået den idé, fik jeg så kigget på den rapport, som MIPI, Videntcenter om Børn og Unge, er kommet med i 2008, hvori de har nogle anbefalinger på baggrund af praksis fra FN's Børnekomité. FN's Børnekomité har ikke haft mulighed for at gå nøjere ind i det her, fordi man har manglet noget dokumentation. De har så alligevel prøvet at kigge på, hvad man kunne forestille sig FN's Børnekomité ville gøre, hvis man havde den relevante dokumentation, som vi sådan set mener vi er i besiddelse af. Og der er et af hovedpunkterne, at man skal vedtage en sammenhængende og omfattende handlingsplan til bekæmpelse af børnefattigdom og til realisering af børns rettigheder, og det skal så implementeres på centrale, regionale og lokale administrative niveauer. Det synes jeg da er et godt udgangspunkt for regeringens dialog. Hvis statsministeren eller socialministeren kommer op senere, vil jeg da gerne have en kommentar til det. Det gør de måske ikke, men så kan vi arbejde videre med det i udvalget.

De har en lang række andre anbefalinger, herunder selvfølgelig den meget klassiske, at man øger den finansielle og ikkefinansielle støtte til